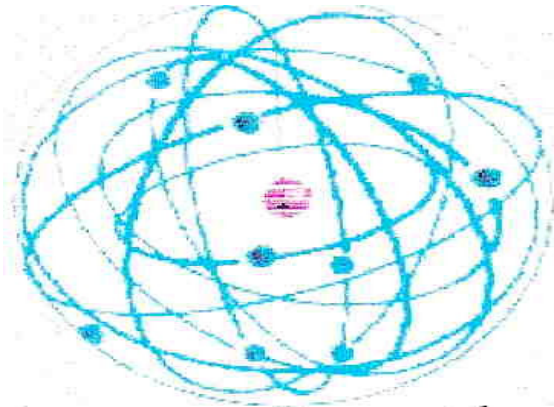


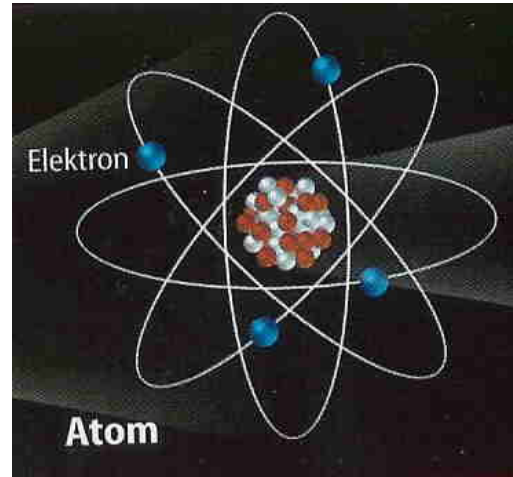
Alltingsmodellen eller ”Den Kosmiska Modellen.”

Den nya atommodellen. Ett förslag

Av Josef Kemény (2007)



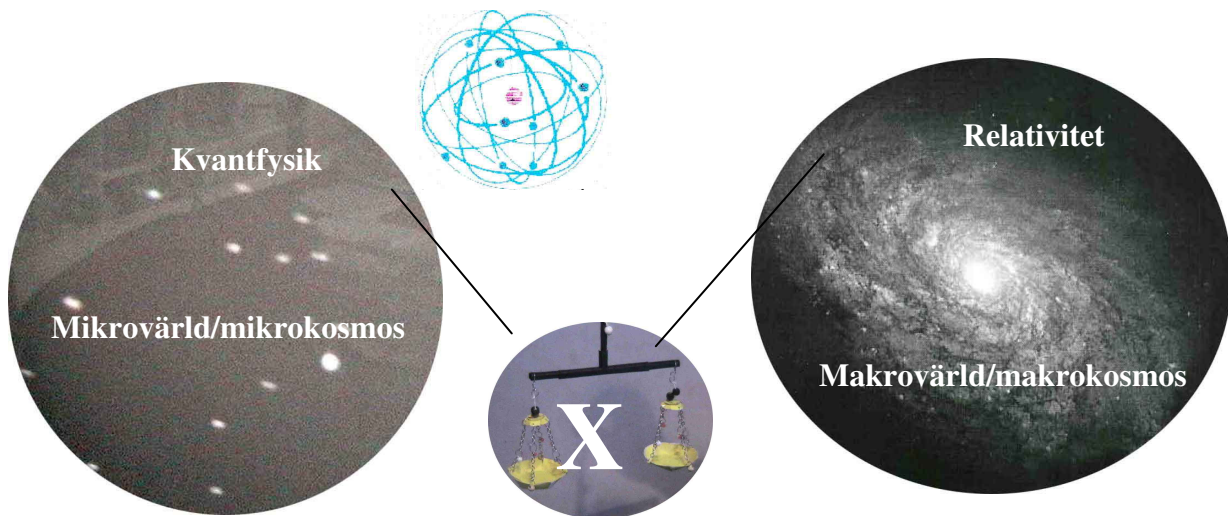
Standardmodellen som består av **en** enda kärna



Fysikens problem:

Teorin som inte existerar i praktiken

Drömteorin heter ”Kvantgravitation”. Problemet med teorin är att den inte finns.

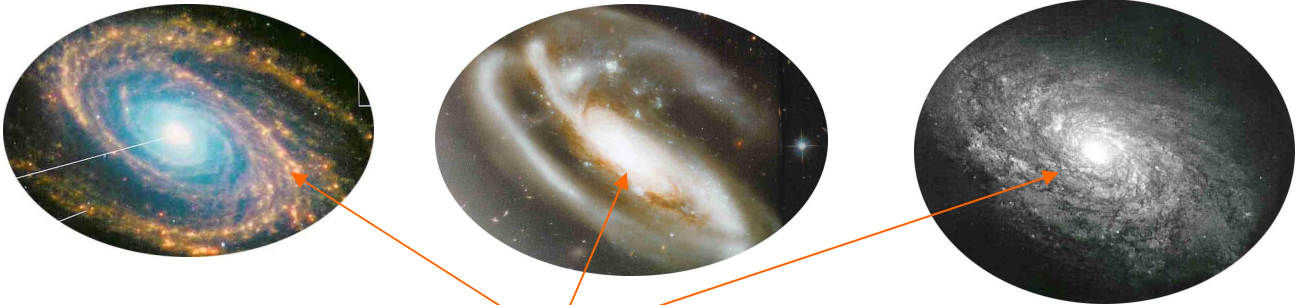


Relativitetsteorins modell för gravitation i makrokosmos passar inte alls ihop med kvantfysiken i mikrokosmos. Detta är ett gigantiskt problem inom fysikvärlden, med andra ord: Enligt vetenskapen är dessa två världar i obalans i förhållande till varandra

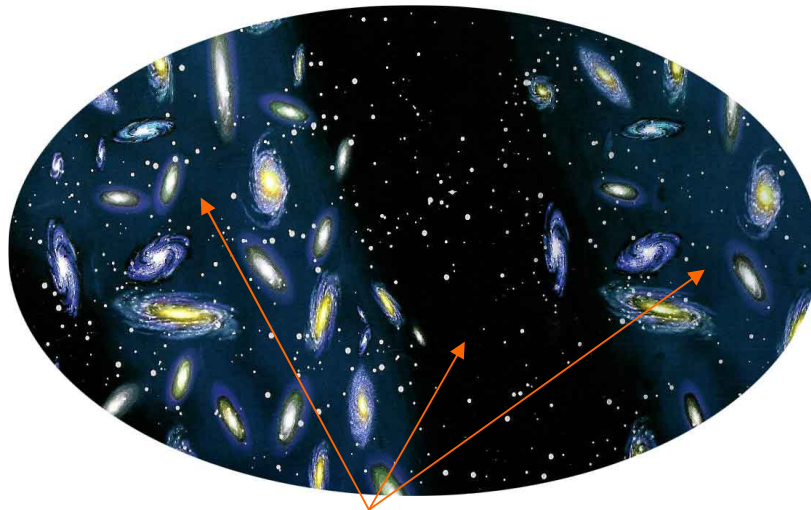
Att ekvationen inte går ihop ligger i sakens natur. I första hand är såväl standardmodellen som relativitetsteorin felaktiga så att dessa två världars atomuppbyggnad inte passar ihop. Tyvärr, varken Einsteins relativitetsteori eller standardmodellen, håller längre.

Verklighetsanpassade teorin.

Jag skulle gärna byta ut relativitetsteorin mot den verklighetsanpassade teorin. Enligt relativitetsteorin är ljusets hastighet i vakuum den högsta möjliga hastigheten. Men vad är ett vakuum? Vakuum kallas för tomrum i rymden. Om man ändrade ett vakuums vibrationsläge, skulle det plötsligt dyka upp en ny värld av materia på ett annat vibrationsplan. Med andra ord, det finns för närvarande, så vitt man vitt man känner till, sju olika världar i en och samma materia på olika vibrationsplan oberoende av varandra. Denna materia som består av sju olika världar på olika frekvensområden/vibrationslägen kallar jag för "mörk" materia-A. Önskar man resa eller färdas mellan stjärnorna måste materian (rymdskeppet) omvandlas till energi och energin flyter sedan i den mörka materians gravitationsvågor hundratals gånger fortare än ljushastigheten. Vid framkomsten omvandlas energin till materia. (På detta sätt reser utomjordingarna/UFO mellan stjärnorna).



Mörk materia-A inom galaxerna

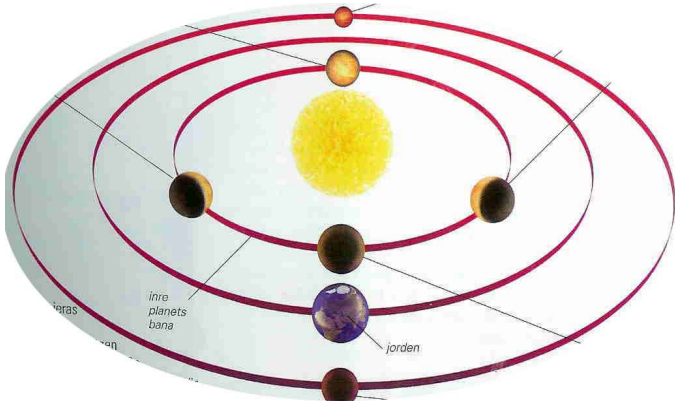
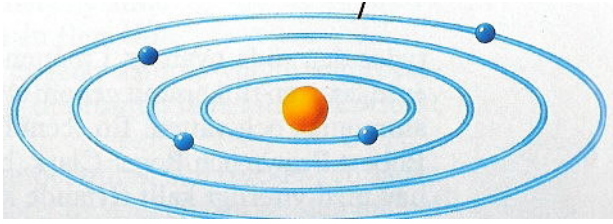


Mörk materia B utanför eller mellan galaxerna

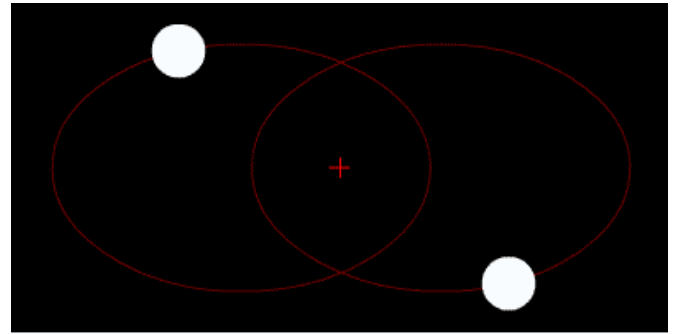
Det finns ytterligare vakuum utanför eller mellan galaxerna. Ändrar man dess vibrationslägen, finner man ett gigantisk hav där. Detta hav ger upphov till den fruktansvärda "mörka energin".

Kortfattat: Det finns två olika typer av mörk materia, en så kallad "Mörk Materia-A" som återfinns innanför/inom galaxerna, och en "Mörk Materia-B" som befinner sig utanför/mellan galaxerna och har koppling till "Mörk Energi". Einsteins relativitetsteori är en utopi i dessa sammanhang.

Nytt solsystem

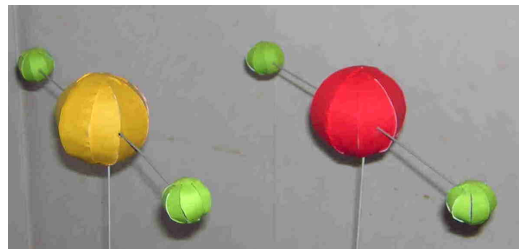
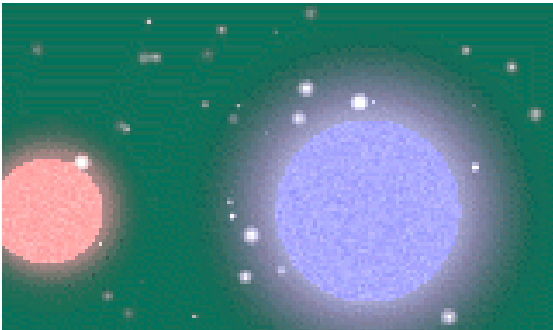


Solsystem. Enligt vetenskapen utgörs vårt solsystem av en sol/stjärna i mitten, och omkring den kretsar planeterna, och kring planeterna kretsar månarna.

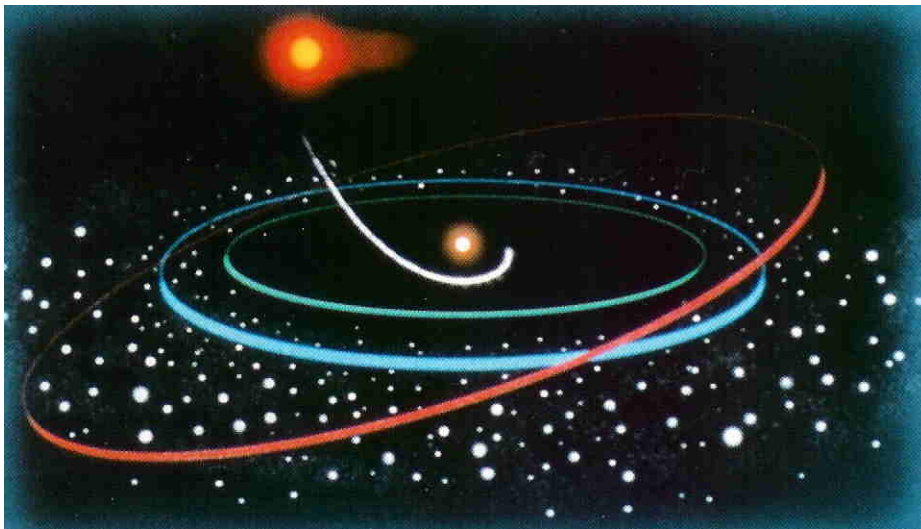


Solsystem. En **dubbelstjärna** eller *binär* är ett stjärnsystem som består av två stjärnor, även vårt eget solsystem består av en dubbelstjärna, dvs. av två stjärnor. Dubbelstjärnor är mycket vanliga, och förekommer oftare än system med bara en stjärna. I vår galax utgör dubbelstjärnesystem mer än 65 % av det totala antalet solsystem.

Nytt solsystem



Med ett dubbelsjärnesystem öppnas en helt ny väg även till mikrovärlden.



Vi lever i ett dubbelstjärnesystem, men den kraftfullaste inverkan kommer märkligt nog inte från den ständigt lysande solen. Istället finns en osynlig kraft som styr oss i det fördolda. Den osynliga kraften är neutronstjärnan Nemesis, som är vår egen sols mörka tvillingstjärna.

Liksom solen har Nemesis sina planeter kretsande omkring sig, närmare bestämt sju. En av dem kallas för Nibiru. Vissa forskare menar att Nemesis är en brun dvärg, andra forskare tror att Nemesis bör vara en röd dvärg och det finns även de som gissar att den är en neutronstjärna. Men när Nemesis dyker upp nu, när som helst, kommer forskarna att kunna studera Nemesis på närmare avstånd samt fastställa dess sammansättning, om den är en levande eller en döende stjärna/sol. Denna neutronstjärna håller på att "trigga" vår sol och se till att den höjer sin solaktivitet.

Neutronstjärnan sänder ut energi i form av elektromagnetiska vågor, eller vågrörelser av elektriska och magnetiska fält som jag döpt till "stransstrålning". Denna stransstrålning påverkar jordens, solens, de andra planeternas samt månarnas inre kärnor i vårt solsystem vid varje passage som Nemesis gör förbi solen. Då sker en harmonisering mellan Nemesis "gravitationsfrekvens" och himlakropparnas individuella frekvenser genom denna stransstrålning. Detta betyder att en neutronstjärnas rörelse skapar ett energimönster av stående gravitationsvågor kring sig själv. Det som händer vid passagen är att jorden tilldelas en "vågfrekvens" motsvarande en högre hastighet, dvs. jordens magnetfält ändras och planeten transformeras, en transformation sker till ett högre vibrationsplan. Detta gäller för samtliga himlakroppar i vårt solsystem. På detta sätt kan planeterna ändra sina banor.

Alltså innebär dubbelstjärnesystemet att neutronsolen/neutronstjärnan har med ett enormt starkt gravitationsfält och ett lika starkt magnetfält som påverkar solen och dess planeter. Denna neutronstjärna har en pentagonal omlopps bana kring solen på ca 3 661 år.

Med ett dubbelsjärnesystem öppnas en alldeles ny väg även till mikrovärlden.

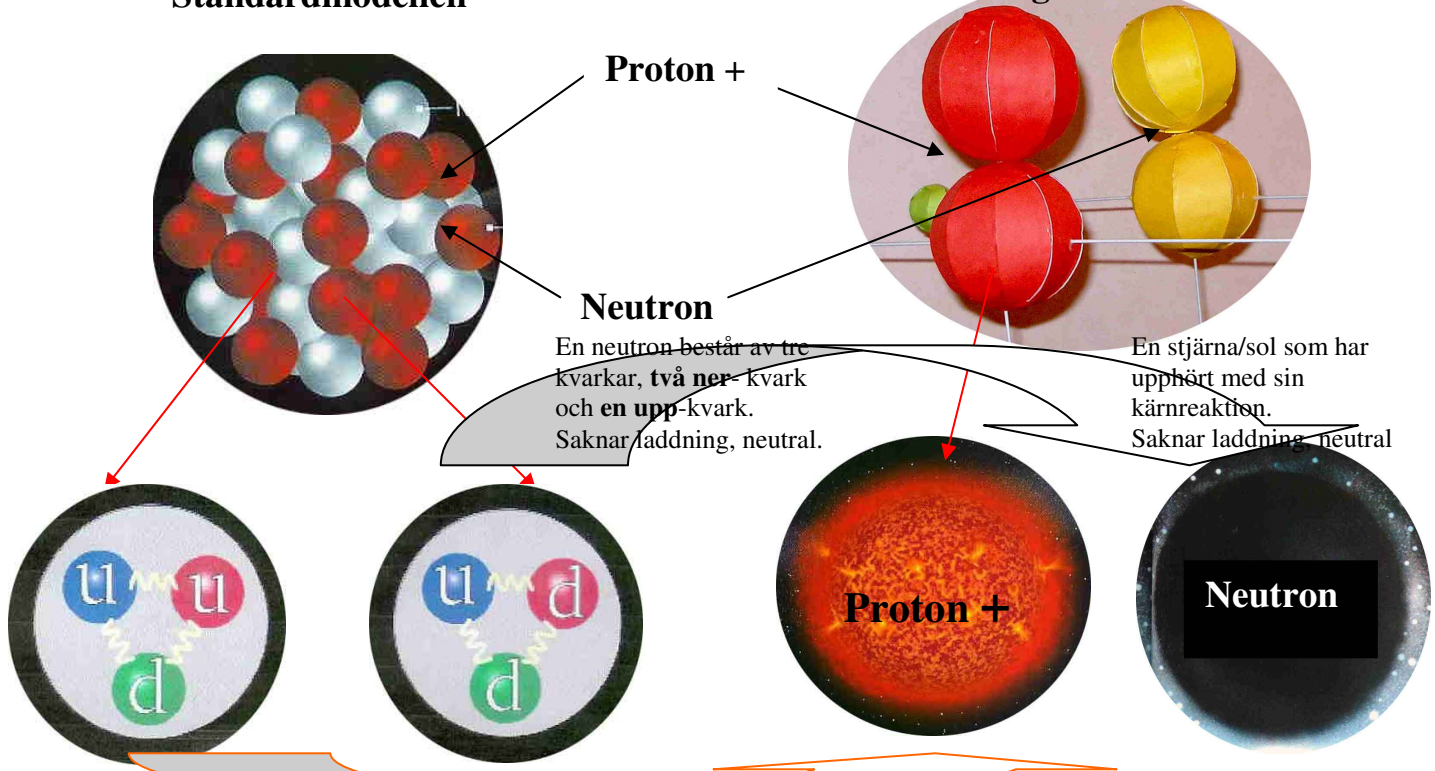


Om vi studerar makrokosmos eller makrovärlden så finner vi att **dubbelstjärnesystem** dominerar den. Detta dubbelstjärnsystem kan man döpa till en "gigantiskt atomsystem" om vi antar att tomrummet inte är tomt utan det är materia på ett annat vibrationsplan, som jag försöker beskriva i den verklighetsanpassade teorin.

Det säger sig självt, att hela stjärnsystemet måste vara ett gigantiskt atomsystem för en materia. Makrokosmos/makrovärlden återspeglar mikrokosmos/mikrovärlden och vice versa. Vi lever i en levande materia, vars stjärnsystem är dess atomvärld. Vill man bygga en riktig atommodell bör man studera makrokosmos stjärnsystem och därigenom bygga upp den nya atommodellen.

Standardmodellen

Alltingsmodellen



Protonens interna struktur med **två upp-**kvarkar och **en ner-**kvark., och är positivt laddad.

Huvudseriestjärna/sol med kärnreaktion via Proton-proton-kedjan, **PP-kedjan**, och **CNO-cyklern**. Är positivt laddad.

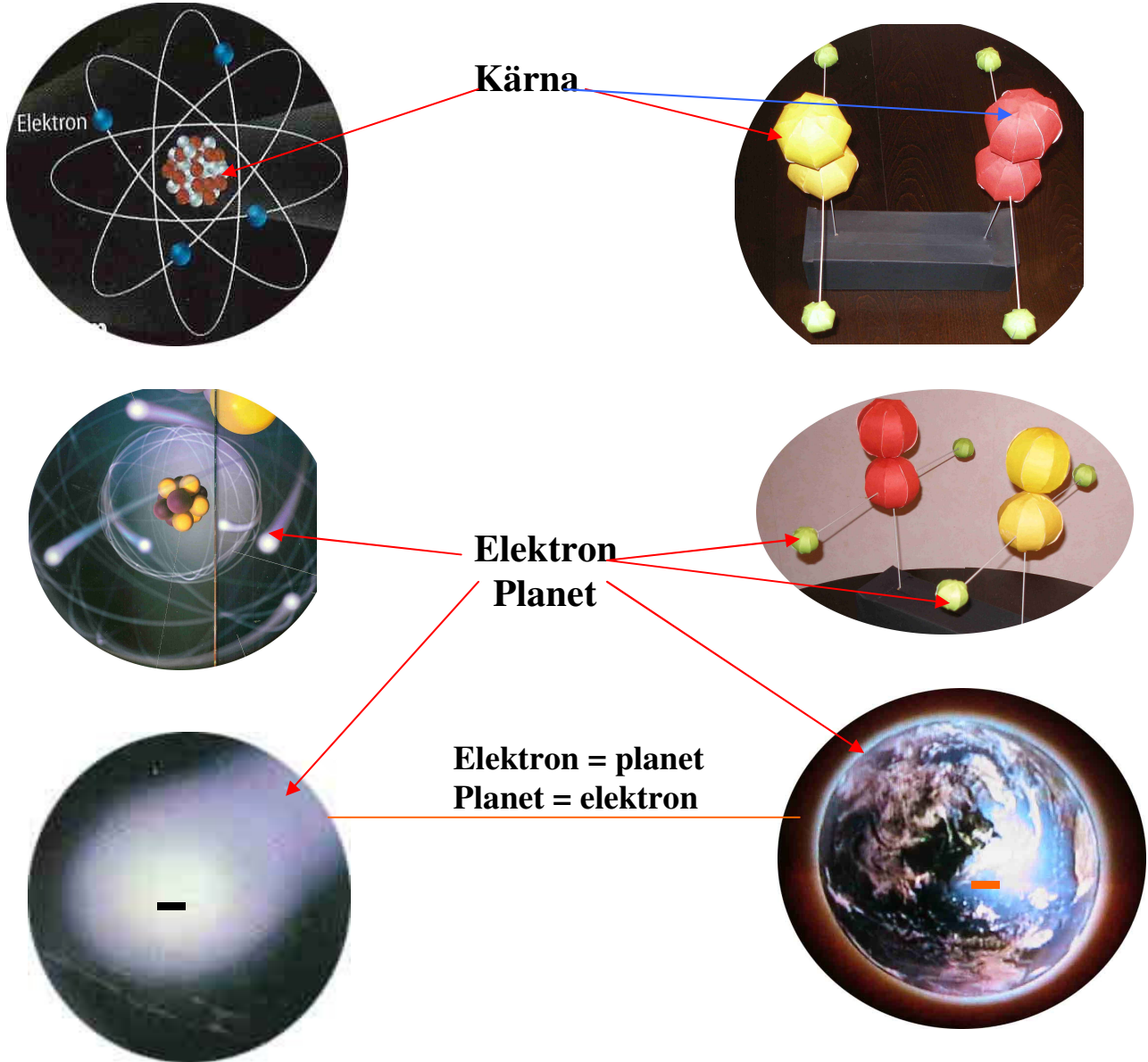
Standardmodellen.

Den består av en enda kärna som utgörs av protoner och neutroner tillsammans.

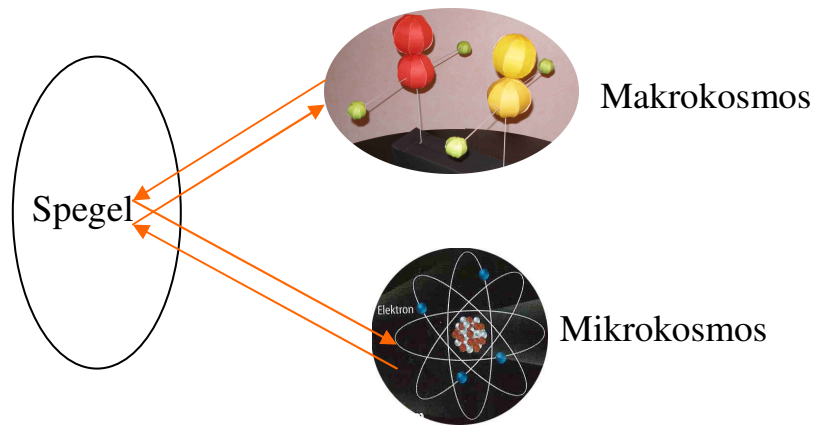
Såväl protonen som neutronen består av tre kvarkar, och växelverkan är svagare hos protonen än hos neutronen. Det verkar vara så att i protonen sker omvandling från väte till helium, medan i neutronen har kärnreaktionen upphört.

Alltingsmodellen.

Den består av två skilda kärnor, dels av protoner, dels av neutroner enligt dubbelstjärnesystemet. I denna modell jämförs protonen med huvudseriestjärna/sol, levande stjärna/sol och neutronen med döende stjärna/sol, alltså en stjärna som har upphört med sin kärnreaktion och även kallas gamla stjärnan.

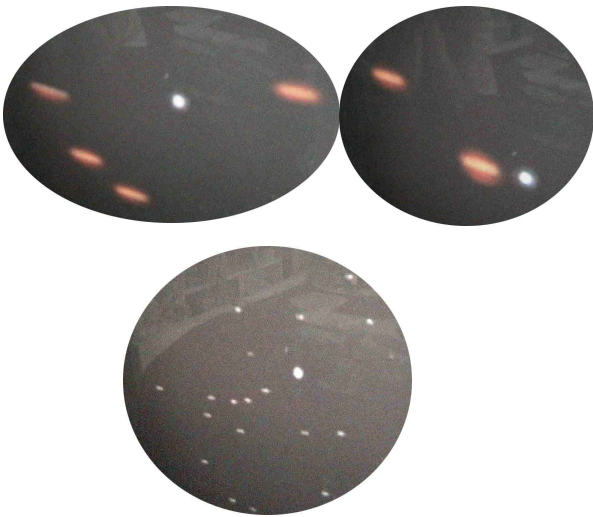


I min atommodell sker följande sak: Jag förminskar makrokosmos till mikrovärlden och mikrokosmos förstorar jag till makrovärlden. Med andra ord: makrokosmos återpeglar mikrokosmos och vice versa, mikrokosmos återspeglar makrokosmos.



På detta sätt ser jag hur jag bygger upp den nya atommodellen.

Standardmodellen Mikrokosmos



Alltingsmodellen Makrokosmos



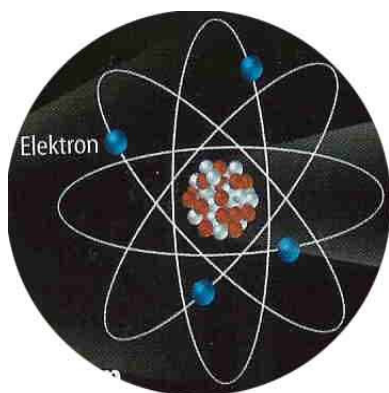
Manchester 1909. Ernst Rutherford kom genom sitt experiment fram till att atomens innandöme är tomrum, med andra ord: hans atom består av tomrum.

Inom astronomin påstår man samma sak, nämligen att rymden är tom och i den tomheten hänger stjärnorna.

En grundläggande fråga: hur kommer det sig att en atomkärna eller en stjärna befinner sig i eller hänger i ett tomrum? Enligt Rutherford var det ett antal studsande alfapartiklar (en av 8 000), som träffade kärnan och resterande försvann (en av 8 000). Om Rutherford skulle ha rest i mikrovärlden på en alfapartikel mot kärnan, skulle han ha upplevt att kärnan befann sig i tomrum. Men en sak som skulle ha varit annorlunda och okänt för honom: att han färdades i materia som han inte sett till eftersom där bara fanns tomrum på en annat vibrationläge. Vid sina experiment i Manchester studerade han materiens atomvärld av guld.

Det tomma rummet, eller vakuumet, är nödvändigt för att atomverksamheten såväl i mikro - som i makrokosmos skall vara i full gång, utan hinder. I rymden ser vi miljarder stjärnor, kretsande planeter kring solarna, kretsande månar kring planeterna, vi iakttar asteroider, kometer, men vi ser inte någon materia. Rutherford visste att hans experiment med materia var guld, och att hans atomvärld däri bestod av tomrum. Nu börjar forskarna tala om mörk materia, men vad mörk materia är vet forskarna ännu inte, eftersom hela världsalldet är skapat på olika vibrationer så att materia befinner sig på olika motsvarande vibrationsnivåer.

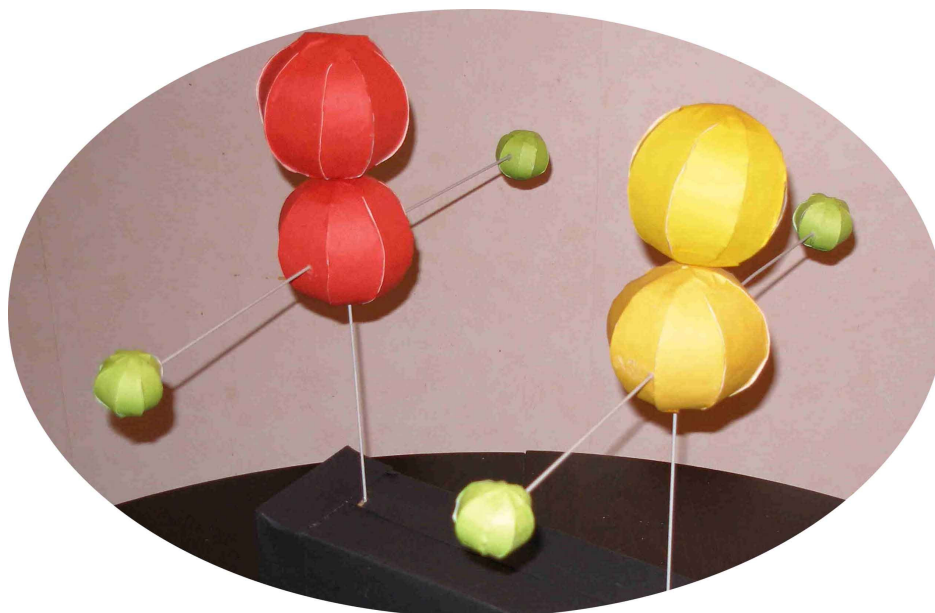
Hur kommer det sig att man talar om tomrum/vakuum och materia som inte syns? Det är alldeles klart att dagens standardmodell inte passar in i materiens uppbyggnadssystem.



Den här standardmodellen saknar de egenskaper som skulle kunna bygga materia.

Higgs partikel, som ännu inte har hittats skulle ha löst problemet.

För att kunna lösa problemet bör man finna en ny atommodell av typen dubbelkärnesystem.



Två/dubbelkärnesystem

Två/dubbelkärnesystem Alltingsmodellen

Fig. 1

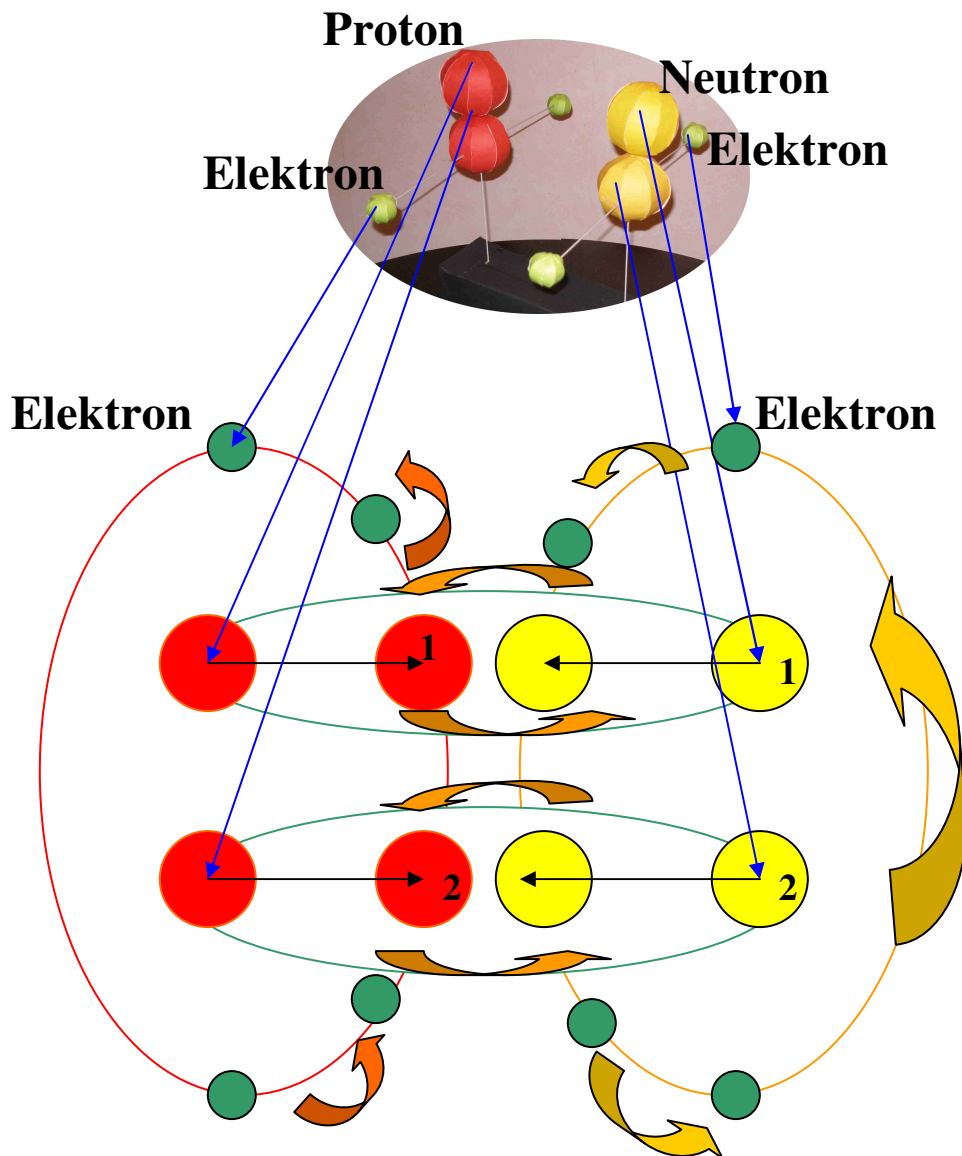


Fig.1 Neutronen (!) passerar/går förbi protonen (1) i en ellipsbana, på samma sätt passerar neutronen (2) också protonen (2) i en elliptisk bana. Elektronerna kretsar fortfarande kring sina respektive kärnor, dels kring protonerna (1-2) och dels kring neutronerna (1-2). Det som händer vid varje passage är att elektronerna tilldelas en "vågfrekvens" motsvarande en högre hastighet. Då sker en harmonisering mellan neutronens "gravitationsfrekvens" och elektronernas individuella frekvenser så att elektronerna ökar sina hastigheter. På detta sätt kan elektronerna byta banor och ändra frekvensläge. Alltså, neutronen påverkar protonen och dess elektroner, Kärnorna påverkar varandra, tillsammans utgör de en enda stor gemensam kärna.

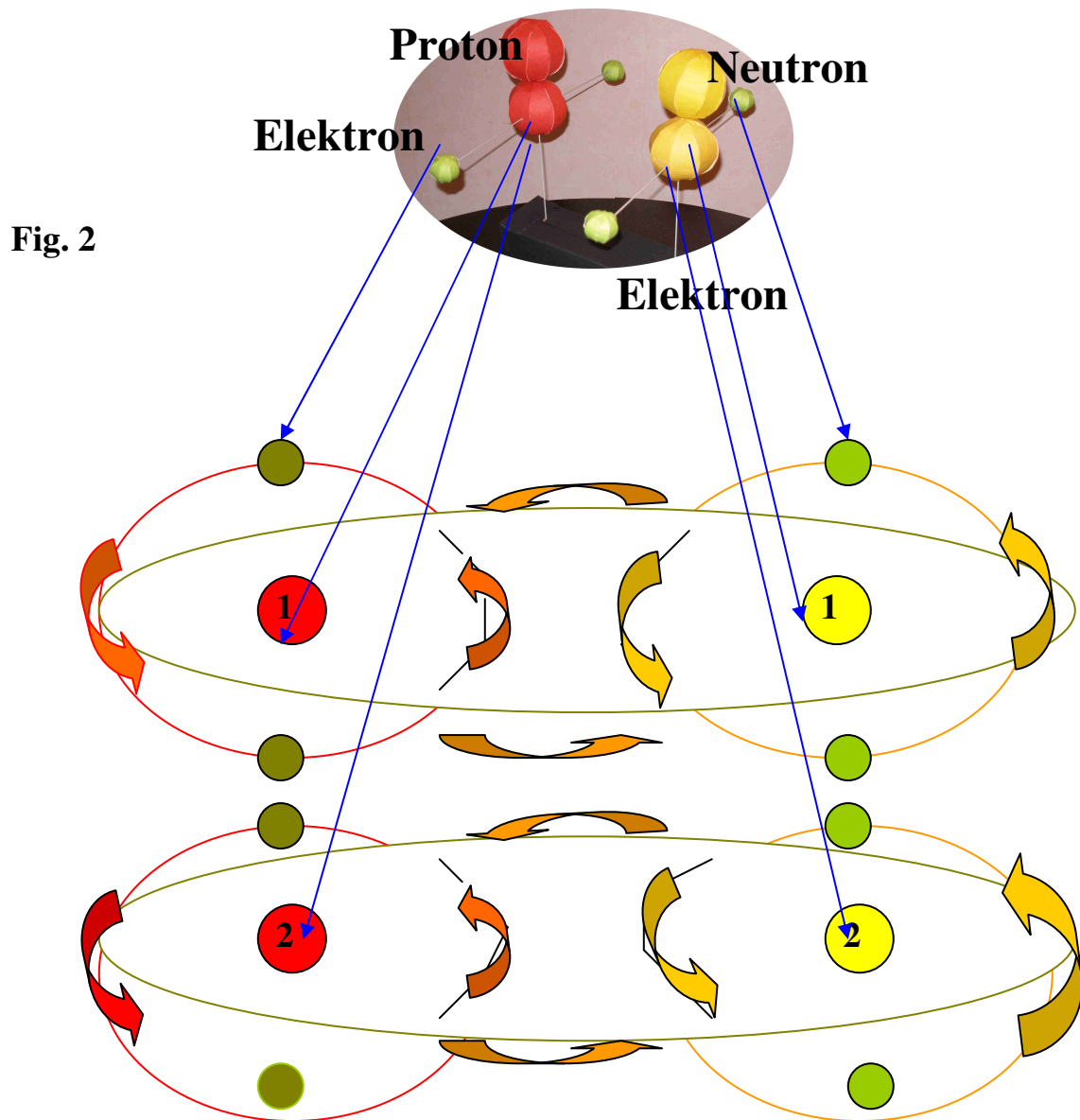
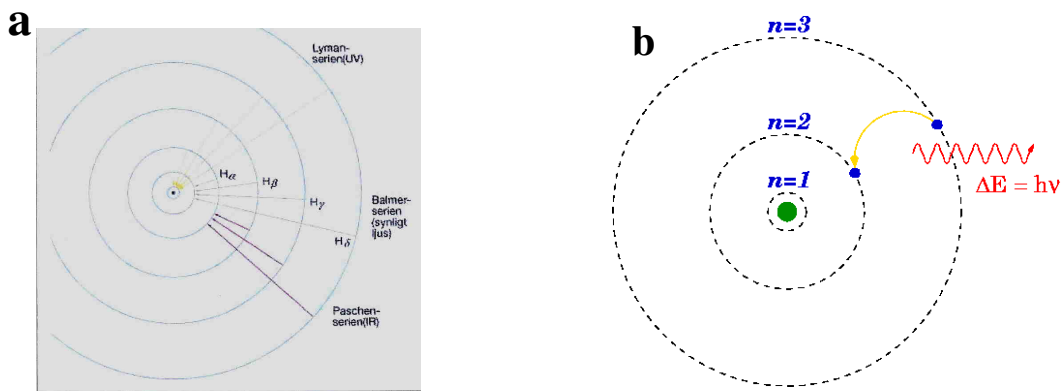
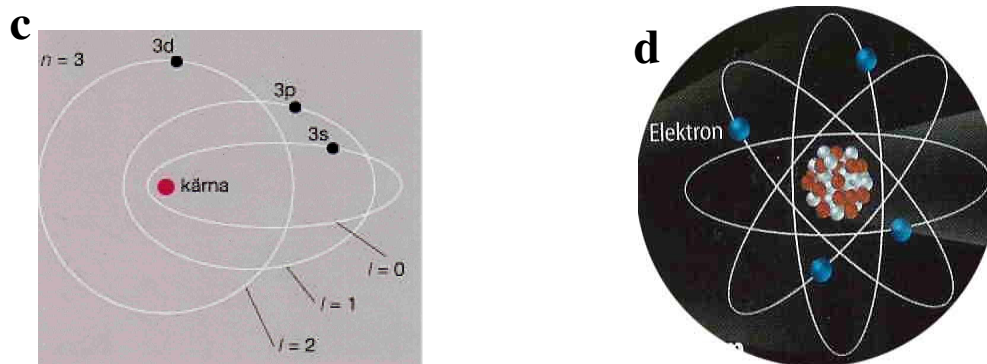


Fig. 2 Samma funktionsbeskrivning till en mera detaljerad modell. Neutronen (!) passerar/går förbi protonen (1) i en ellipsbana, på samma sätt passerar neutronen (2) också protonen (2) i en elliptisk bana. Elektronerna kretsar fortfarande kring sina respektive kärnor, dels kring protonerna (1-2) och dels kring neutronerna (1-2). Det som händer vid varje passage, när neutronen går förbi protonen, är att det uppstår en tryckvåg och därigenom tilldelas elektronerna en "vågfrekvens" motsvarande en högre hastighet. Då sker en harmonisering mellan neutronens "gravitationsfrekvens" och elektronernas individuella frekvenser så att elektronerna ökar sina hastigheter. På detta sätt kan elektronerna byta banor och ändra frekvensläge, med andra ord: en transformation sker till ett högre vibrationsplan. Detta gäller enbart elektroner kring protonen. Kärnorna verkar på varandra, tillsammans utgör de en enda stor kärna, fast fortfarande är de separata från varandra. Detta system bör vara grunden för den mörka materiens uppbyggnad på olika vibrationsplan och skulle kunna ersätta Higgspartikeln.

Fig. 3, Standardmodellen - Kvantfysik



Enligt Bohrs atommodell rör sig elektronerna i vissa bestämda cirkulära banor runt atomkärnan. Atomen utsänder strålning av karaktäristisk våglängd då en elektron övergår från en bana till en annan. I Fig. 3a ovan visas en schematisk bild av atomen med övergångar mellan de sex innersta elektronskalen. Att elektronerna ändrar bana kring kärnan är perfekt tänkt, men beror inte på atomkärnans utsända strålning. Tyvärr har den inte den energikraft som skulle kunna påverka elektronernas banor.



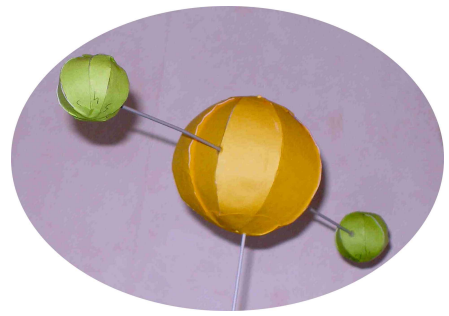
Atommodell C. Enligt den av Sommerfeld modifierade Bohr-modellen kan elektronerna röra sig i elliptiska banor runt atomkärnan. Den här modellen är riktig bra, men saknar den transformationskraft som ser till att elektronerna byter sina banor. Man kan ju konstatera att standardmodellen inte är fullt utvecklad.

När forskarna inte kommer att hitta någon Higgspartikel i LHC, kommer de att fundera och söka efter en ny atommodell. Det är mycket svårt att föreställa sig att en Higgspartikel eller Higgsboson skulle kunna ge alla andra materipartiklar massa och därigenom lösa bl a supersträngteorin.

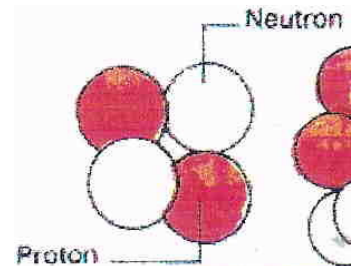
Om Higgspartikeln skriver forskarna sålunda: Den partikel som kvantiserar tyngdkraften och ger alla materipartiklar massa. Forskarna har ännu inte funnit den. Existerar Higgspartikeln, kommer LHC att upptäcka den. Gravitationen och Higgspartikeln är hypotetiska kraftpartiklar.



Denna Higgspartikelns funktionsbeskrivning påminner mig mer och mer om neutronstjärnans/neutronens egenskaper. Neutronstjärnan som har förbrukat sitt kärnbränsle och kollapsat till storleken av en planet, har ett mycket starkt magnet- och gravitationsfält och genom dessa kan påverkan ske på planeter som ligger i banor kring en tvilling eller binärsol och få dem att ändra sina banor och öka hastigheten. Se fig.1 och 2. Men däremot finns det ingen himlakropp som kan ge eller tilldela massa till andra himlakroppar som saknar massa.



En neutron består av tre kvarkar, en upp-kvark och två ner-kvarkar. Dess totala laddning är noll, vilket betyder att neutronen är neutral. Neutronen kan interagera genom alla de fyra fundamentala krafterna: elektromagnetisk, stark och svag växelverkan samt gravitation och den har massa. En neutron är instabil och sönderfaller.



Higgspartikeln

Ytterligare en kort beskrivning om Higgspartikel (som ger andra partiklar massa (forskarnas teori)). Den analogi forskarna brukar använda är att Higgs partikel är kopplad till ett slags Higgskraft som finns överallt. När de andra partiklarna rör sig i det här kraftfältet, är det som att röra sig i en sirap. För en del partiklar går det trögt, de har stor massa. Runt dessa gör Higgskraften att det bildas och förintas en mängd Higgspartikel, som en svärm. Higgspartikel som hänger och klänger och gör partiklarna tunga. För andra går det lättare, de har liten massa. Runt dessa bildas och förintas ett mindre antal Higgspartikel. Och en del, som fotoner, påverkas inte alls – de saknar all massa. Runt dessa bildas inga Higgspartikel alls. En Higgspartikel är instabil.

Som jag ovan nämnde påminner mig denna beskrivning av den tänkbara Higgspartikel om en neutronstjärnas och en neutrons egenskaper. I makrokosmos är neutronstjärnan fri och har sin egen frihet att röra sig i en viss bana kring en annan sol, om den befinner sig i ett dubbelsjärnesystem. Men att kunna ge massa till andra planeter och partiklar är en utopi. Däremot, i standardmodellen är neutronen fastklämd med protonen som bildar en kärna. I detta fall är neutronen fastbunden till kärnan, Fig. 4. Separerar man däremot neutronen från protonen, får man en fristående neutron utan att ändra dess egenskap. Fig. 5. visar ett fall där en neutron kan ersätta en Higgspartikel, men det går inte att ge massa åt andra partiklar som saknar den. Även en supersträngteori kan byggas upp med dolda dimensioner/vibrationsplan.

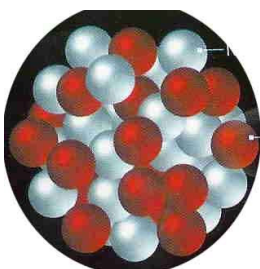


Fig. 4.

Så fort man går över till dolda dimensioner/andra vibrationsplan, mörk materia och strängteori, passar inte relativitetsteori in i systemet. OBS! att denna alltingsmodell står inför en fullständig utveckling.

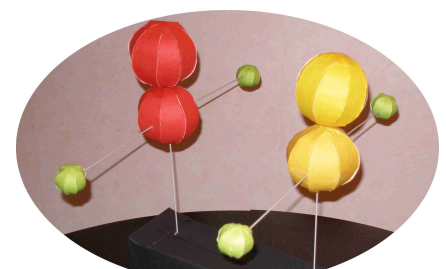


Fig. 5.